

DOLAJI

en de Jongen tussen Water en Vuur.

І Хлопчик Між Водою і Вогнем.

verhaal Kris Mast - illustraties Johan Truyen - inkleuring cliënten Monnikenheide Zoersel

DOLAJI

en de Jongen tussen Water en Vuur.

І Хлопчик Між Водою і Вогнем.

verhaal Kris Mast - illustraties Johan Truyen - inkleuring cliënten Monnikenheide Zoersel

Gekleurde afbeeldingen

TEKENINGEN

QR code scannen en afspelen op scherm (smartboard, TV, ...)

КРЕСЛЕННЯ

Скануйте QR-код і грайте на екрані (смартборд, телевізор, ...)

Zwart-wit afbeeldingen

Concept, tekst en grafische vormgeving: Kris Mast

Illustraties: Johan Truyen

Inkleuring: cliënten Monnikenheide Zoersel

Eerste druk 2023

Druk: ctp digitalprinting

ISBN: 9789464775037

Концепція, текст та графічний дизайн: Кріс Маст

Ілюстрації: Йоган Троєн

Забарвлення: клієнти Monnikenheide Zoersel

Перше видання 2023

Друк: ctp digitalprinting

ISBN: 9789464775037

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzondering, Mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke, voorafgaande en schriftelijke toestemming van de auteur en grafische vormgever.

Усі права захищені. За винятком виразно вказаних в законі винятків, нічого з цього видання не може бути відтворено, збережено в автоматизованій базі даних, будь-яким чином, без виразної, передбаченої та письмової згоди автора та графічного дизайнера.

Heel lang geleden regeerde de Koning, een enorme vulkaan op een paradijselijk eiland. Midden in de grote oceaan torende hij boven alles en iedereen uit, machtig en krachtig.

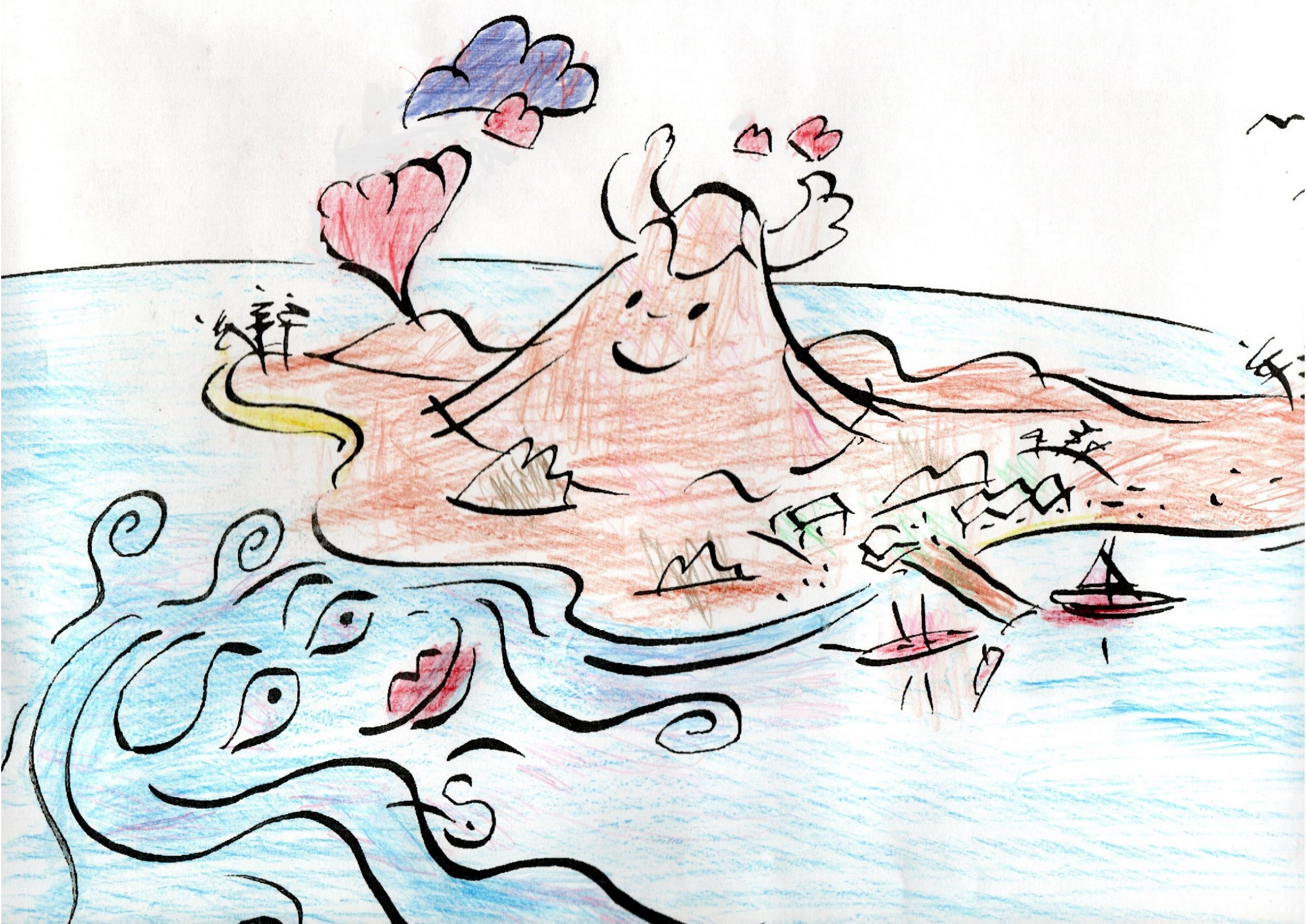
Wolken en vogels moesten een andere route kiezen om langs de berg te zweven.

Hij was immers de baas. Hij was de Koning.

Дуже давно Королем правив величний вулкан на райському острові. Розташований посеред великого океану, він гордо підносився над усім і всіма, могутній та сильний.

Хмари та птахи мусили обирати інший маршрут, щоб пливти повз гору.

Адже він був головним. Він був Королем.

Beneden aan de berg lag de mooie, grote oceaan die warme en koude zeestromen op weg stuurde. Zij straalde meestal rust en kalmte uit, als een eindeloze vlakte, al kon ze ook woelig en onstuimig zijn. Haar kleuren varieerden van helderblauw tot het oogverblindend groen van een zeldzame edelsteen.

Iedereen noemde haar Koningin.

Al duizenden jaren waren zij verliefd op elkaar, vulkaan en oceaan, Koning en Koningin. Ze zagen elkaar elke dag en nacht, maar er was een onoverkomelijke afstand tussen hen. Zij was daar, hij bleef hier, zo dicht bij elkaar, en tegelijk toch zo ver weg.

Під горою лежав красивий, великий океан, який спрямовував теплі та холодні морські потоки. Він зазвичай випромінював спокій та безтурботність, як безкінечна рівнина, хоча міг бути й бурхливим та неспокійним. Його кольори варіювалися від яскраво-синього до сліпуче зеленого, нагадуючи рідкісний коштовний камінь.

Всі називали його Королевою.

Вже тисячі років вони були закохані одне в одного, вулкан і океан, Король і Королева. Вони бачили одне одного кожного дня і ночі, але між ними був непереборний відстань. Вона була там, він залишався тут, так близько одне до одного, а водночас так далеко.

Ergernis, frustratie en onmacht omdat ze niet samen konden zijn, bouwden zich op in de Koning, tot hij zijn gevoelens niet langer meer kon bedwingen.

Zoals hij al meer dan honderd keer had gedaan, barstte de monsterlijk grote vulkaan uit. Telkens opnieuw spuwde hij vuur met giftige stoom en stroomde er gloeiende lava uit zijn krater.

Zijn kwelling was een allesvernietigende kracht die zijn flanken teisterde, tot er niets dan verwoesting overbleef.

Незадоволення, фрустрація та безсилля, тому що вони не могли бути разом, накопичувалися в Королі, доки він не міг більше стримувати свої почуття.

Як він вже робив більше сотні разів, гігантський вулкан вивергався. Кожного разу він викидав вогонь з отруйною парою і по його кратеру текла гаряча лава.

Його мука була все знищуючою силою, що знищувала його боки, доки не залишилось нічого, окрім руйнувань.

De Koningin was keer op keer diepbedroefd, volledig aangedaan door wat er zich weer eens had afgespeeld.

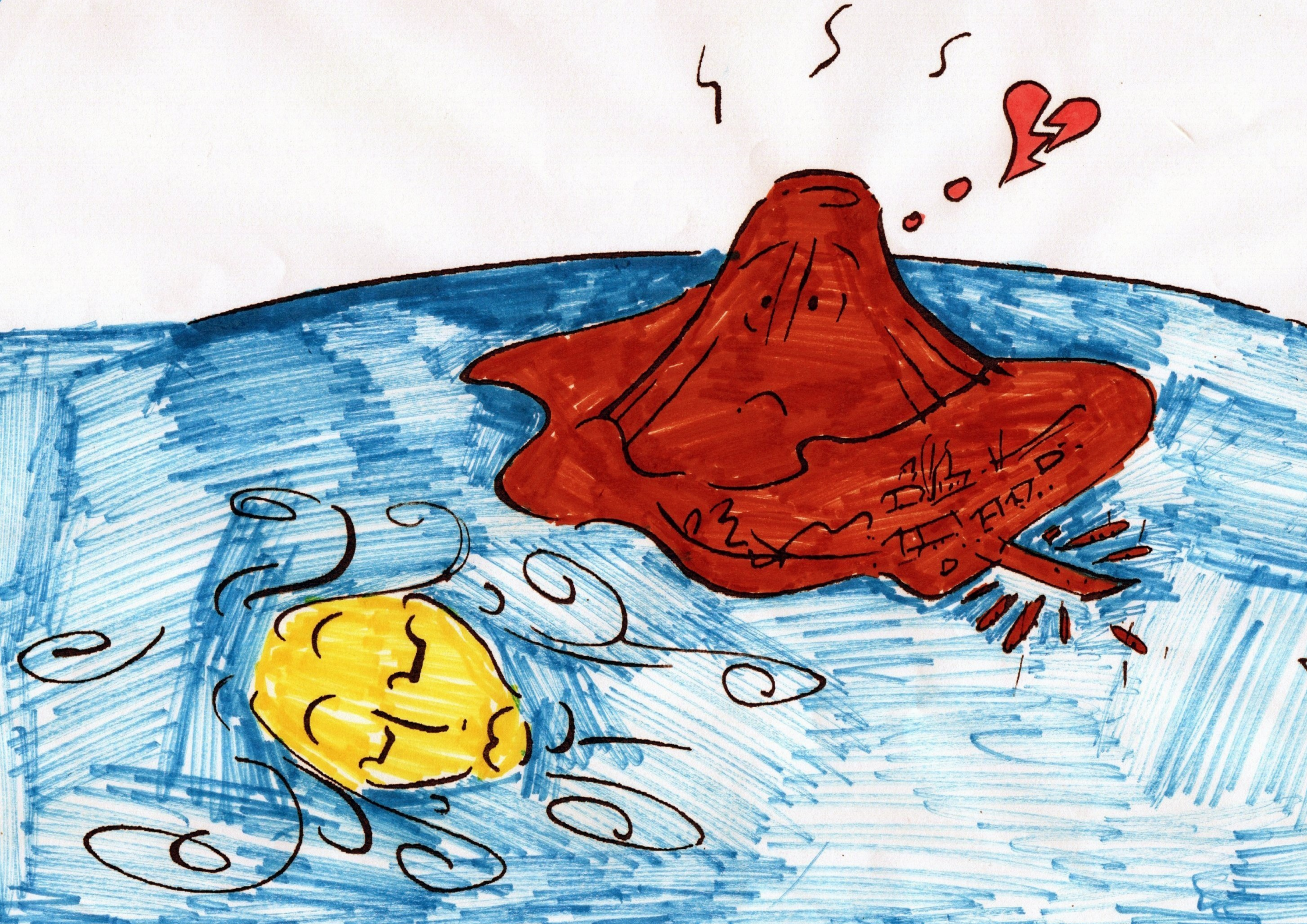
Op een dag werd het haar te veel. Nooit meer wilde ze deze verwoestende vertoning van haar Koning zien.

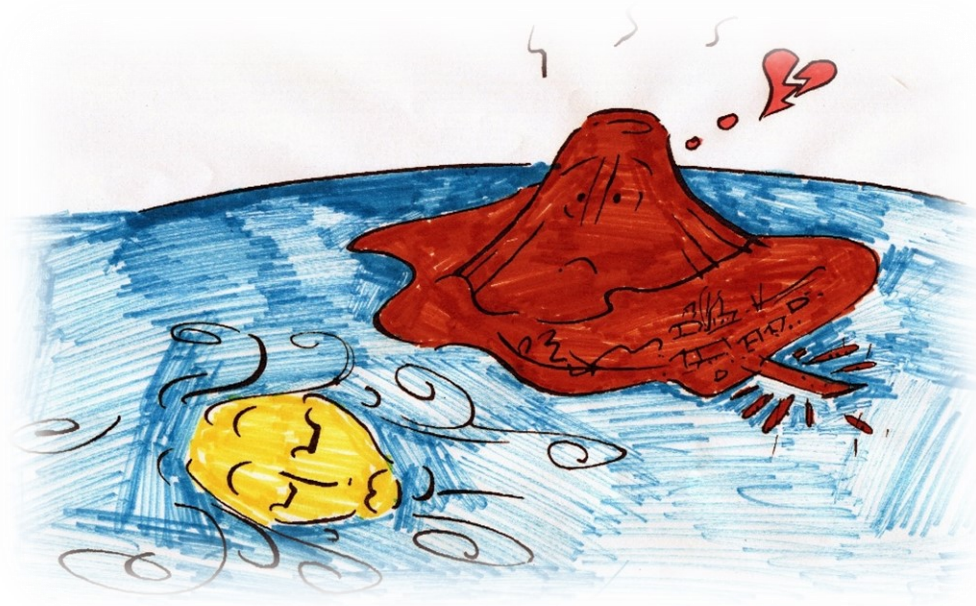
Ze stortte een gigantische golf over het eiland die reikte tot aan de voet van de vuurspuwende berg. Zo wilde ze hem duidelijk maken dat er voor eens en voor altijd een einde aan zijn gewelddadigheid moest komen, ook al betekende dit dat haar liefde moest wijken voor een stille eenzaamheid.

Королева кожного разу була в глибокому горі, цілком вражена тим, що знову відбулося.

Одного дня їй стало надто багато. Вона більше не хотіла бачити це руйнівне видовище від свого Короля.

Вона звалила гігантську хвилю на острів, що досягала підніжжя вогневикидного гори. Таким чином, вона хотіла дати йому зрозуміти, що його насильству повинен наставати кінець раз і назавжди, навіть якщо це означало, що її кохання повинно зробити місце тихій самотності.

De Koning werd overmand door verdriet vanwege haar beslissing, waardoor zijn gloeiende lava diep binnenin de vulkaan verstarde. Van de machtige vuurkolom bleef er maar een kleine vonk branden.

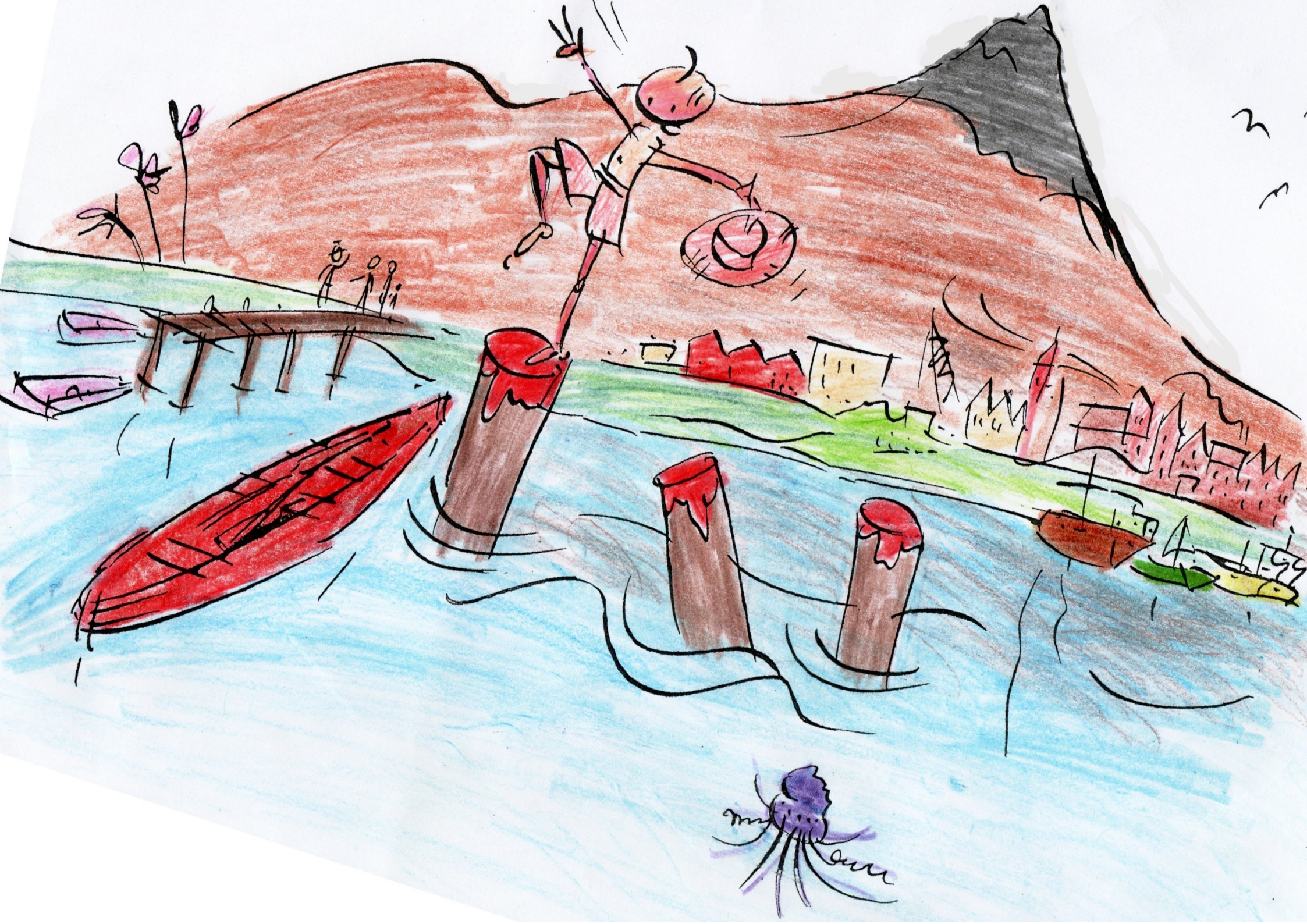
Hoe kon hij het goedmaken met haar zodat hij haar liefde kon terugwinnen?

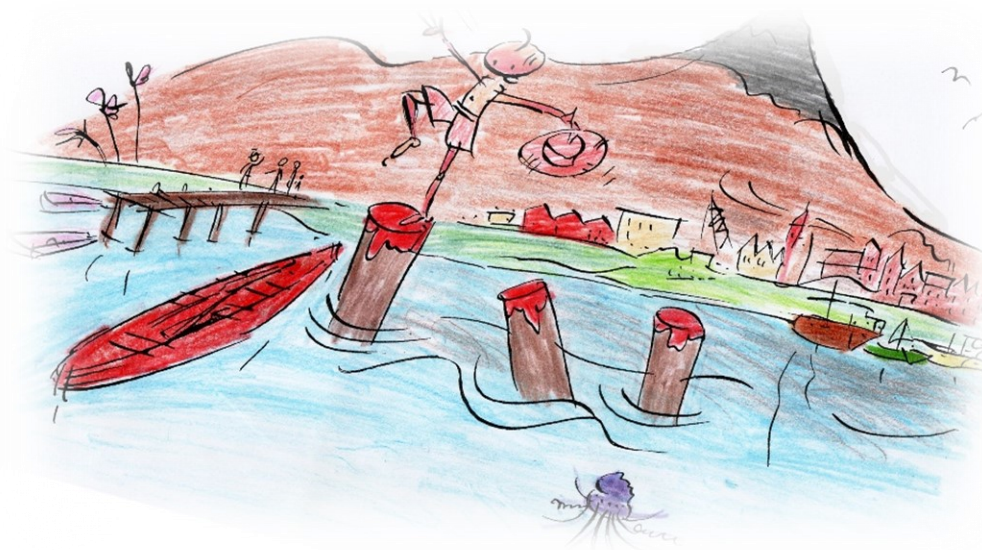
Onderaan de vuurberg lag er een klein dorpje. De eilandbewoners waren het gewoon om met de grillen van deze machtige reus te leven. De natuur bepaalde hun levensritme, niet zichzelf. Ze waren allemaal gezegend dat zij van deze schoonheid mochten genieten, een liefdevol gevoel, al heel hun leven lang.

Король був приголомшений горем через її рішення, через що його гаряча лава глибоко всередині вулкана затверділа. Від могутнього вогневого стовпа лишилася лише маленька іскра.

Як він міг виправити ситуацію з нею, щоб відновити її любов?

Під вогняною горою лежало маленьке село. Мешканці острова звикли жити з капризами цього могутнього велетня. Природа визначала їхній ритм життя, а не вони. Вони всі були благословенні тим, що могли насолоджуватися цією красою, люблячим почуттям, все своє життя.

In het dorpje woonde een jong en vrolijk kereltje. Hij had alles wat zijn hartje verlangde, maar er was één ding dat hem meer en meer bedroefde. Het maakte hem echt treurig.

Hij had namelijk een wel erg vreemde roepnaam: KERSTMIS en hij had geen idee waarom. Niet gewoon João, Claudio of Alfonso zoals andere jongens van dit kleine paradijs.

Hij werd KERSTMIS genoemd. Nooit werd hij met een andere naam aangesproken.

Wat een vreemde naam. Maar waarom?

У селі жив молодий та життєрадісний хлопчик. Він мав все, чого його серце бажало, але була одна річ, яка все більше і більше пригнічувала його. Це справді засмучувало його.

Він мав дуже дивну прізвисько: РІЗДВО, і він не мав жодної ідеї, чому. Не просто Жоао, Клаудіо або Альфонсо, як інші хлопці з цього маленького райського куточка.

Його назвали РІЗДВО. Його ніколи не називали іншим ім'ям.

Яке дивне ім'я. Але чому?

Niemand van de eilandbewoners wilde of kon ooit een antwoord geven waarom hij zo werd genoemd. Keer op keer ontweken ze de vraag of moesten ze hem teleurstellen. Wilden ze hem dit niet vertellen of konden ze het niet?

Het jongetje zuchtte en stelde zich mijmerend de vraag of hij dan heel zijn leven moest rondlopen met een naam die hij nooit zou begrijpen.

Ніхто з мешканців острова ніколи не хотів або не міг дати відповідь, чому він так названий. Знову і знову вони уникали цього питання або змушували його розчаруватися. Вони не хотіли йому це розказувати, чи не могли?

Хлопчик зітхнув і замислився, чи він повинен ходити все своє життя з ім'ям, якого він ніколи не зрозуміє.

Op een avond lag de jongen in zijn hangmat te kijken naar de vallende sterren, toen hij plots een fantastisch idee kreeg.

Het was een bijzondere nacht, want elk jaar was er één nacht met meer vallende sterren dan op eender elke andere nacht. Die nacht was vanavond, en dus moest het vanavond gebeuren. 'Ik ga een wens doen,' besloot hij.

Daar zag hij rechts een vallende ster en links van hem nog eentje, en daar, en daar. 'Bij de volgende ga ik een wens doen,' sprak hij zichzelf nauwelijks hoorbaar toe.

Zijn blik viel op een heldere witte lichtbundel die de pikdonkere hemel, de machtige vulkaan en beeldige oceaan verlichtte. Zo'n prachtige vallende ster had hij nog nooit gezien. Het jongetje deed zijn wens.

Одного вечора хлопчик лежав у своїй гойдалці, дивлячись на падаючі зірки, коли він раптово отримав фантастичну ідею.

Це була особлива ніч, тому що кожного року була одна ніч з більшою кількістю падаючих зірок, ніж у будь-яку іншу ніч. Та ніч була сьогодні, і тому це повинно статися сьогодні. 'Я зроблю бажання,' вирішив він.

Там він бачив праворуч падаючу зірку, а зліва ще одну, і там, і там. 'На наступній я зроблю бажання,' він ледь чутно сказав собі. І так сталося.

Його погляд впав на яскравий білий промінь світла, який освітлював темне небо, могутній вулкан і прекрасний океан. Такої прекрасної падаючої зірки він ще ніколи не бачив. Хлопчик зробив своє бажання.

Na nog enkele uren gestaard te hebben naar de sterrenhemel viel hij in slaap. Midden in de nacht gebeurde er iets vreemds.

Hij droomde dat de forse, stoere berg tot hem sprak. 'Kerstmis. Ik ken jouw geheim. Wanneer je een opdracht voor mij tot een goed einde brengt, zal ik het je verklappen. Breng mij het zuiverste oceaانwater, beklim mijn vulkaan en giet het water uit op de top. Zo zal ik steeds een stukje van de oceaan in mij kunnen dragen, diep vanbinnen.'

Після ще кількох годин спостерігання за зоряним небом, він заснув. Упродовж ночі сталося щось дивне.

Він мріяв, що великий, велетенський гора говорила з ним. 'Різдво. Я знаю твою таємницю. Коли ти виконаєш завдання для мене, я розкрию тобі це. Принеси мені найчистішу океанську воду, піднімися на мій вулкан і вилий воду на вершину. Так я зможу завжди мати шматочок океану в собі, глибоко всередині.'

's Morgens vroeg werd de jongen gewekt door een frisse zeebries en de opkomende zon. Hij herinnerde zich zijn droom. Zijn hart bonsde in zijn borst. 'Vandaag zal ik het weten, mijmerde hij, 'ik moet en zal het weten'.

De jongen sprong meteen uit zijn hangmat, at zo snel hij kon een stukje brood, stak wat fruit in zijn broekzak en vertrok naar zee. Met zijn strooien hoedje danste hij richting het water. In al zijn enthousiasme vergat hij bijna wat er hem te doen stond, maar nog net op tijd nam hij een leeg flesje met zich mee.

Het enige wat hij nu nog nodig had, was een kleine hoeveelheid van het zuiverste water.

На ранок хлопчика розбудив свіжий морський бриз і сонце, що сходило. Він згадав свій сон. Його серце билось в грудях. 'Сьогодні я дізнаюся,' задумав він, 'я повинен і я дізнаюся це.'

Хлопець одразу вискочив зі своєї гамаки, якнайшвидше з'їв шматок хліба, кинув якийсь фрукт у кишеню штанів і пішов до моря. Зі своєю солом'яною капелюхою він танцював у напрямку до води. Він майже забув про те, що мав робити весь час свого ентузіазму, але востаннє взяв із собою порожню пляшку.

Все, що йому зараз потрібно, це невелика кількість найчистішої води.

De oceaan bevond zich maar op drie minuten stappen van zijn huisje waardoor hij al snel aan de waterkant stond.

Turend over de eindeloze blauwe vlakte vroeg hij zich af wat te doen. Het zuiverste oceaanwater kon toch niet zomaar eender welke golf zijn, toch? De jongen voelde zijn vertwijfeling en frustratie groeien en dacht even aan opgeven, maar toen sloot hij zijn ogen en wenste hij met heel zijn lijf om een teken. Wanneer hij zijn ogen opende, trok net het water zich enkele meter terug en verscheen er een grote golf.

‘Dit moet het zijn,’ fluisterde hij ademloos de oceaan toe. Vlug dompelde hij het flesje in zee en het werd het in enkele seconden gevuld met het zuiverste oceaanwater dat hij ooit had gezien. De jongen hield het flesje omhoog, keek door het gevulde flesje heen en schrok van de gigantische kolossale berg die voor hem opdoemde. Het angstzweet parelde op zijn voorhoofd.

De jongen was er zeker van dat dit beetje water uit het diepste van de oceaan kwam, een stukje van het hart van de Koningin.

Океан знаходився всього в трьох хвилинах ходьби від його будинку, тому він швидко опинився на березі води.

Витріщаючись на безкінечну синю просторі, він замислився, що робити. Найчистіша океанська вода не може бути просто будь-якою хвилею, чи не так? Хлопець відчув, що його сумніви та розчарування зростають, і подумав про здачу, але потім він закрив очі і з усього свого тіла зичив знак. Коли він відкрив очі, вода відкотилася на кілька метрів назад і з'явилася велика хвиля.

‘Це мусить бути,’ він безшумно шепотів океану. Швидко занурив пляшку в море, і за декілька секунд вона заповнилася найчистішою океанською водою, яку він коли-небудь бачив. Хлопець підняв пляшку вгору, подивився через заповнену пляшку і здивувався величезній колосальній горі, що з'явилася перед ним. Холодний пот крапав з його чола.

Хлопець був впевнений, що ця крапля води прийшла з найглибшої частини океану, шматочок серця Королеви.

De tocht begon vlot en gemakkelijk waardoor hij al huppelend over de brede weg, vrolijk, hoopvol en razend benieuwd uitkeek naar datgene wat hem te wachten stond.

Alle dorpsgenoten die hij tegenkwam, riepen hem toe: 'Hé Kerstmis, wat ben je van plan?' Ze kregen als antwoord enkel een brede glimlach terug. Er was niets dat de jongen vandaag kon stoppen!

Na enkele uren wandelen veranderde de weg in een smal en steil pad. De vermoeidheid kroop al snel in zijn kleine beentjes. Zijn drinkbus en stukje fruit hielpen hem wat nieuwe krachten opdoen, maar het bleef een zware tocht naar de top.

Похід почався легко і просто, тому він гопаючи через широку дорогу, весело, повнією надії та з великим цікавістю очікував те, що його чекає.

Усі селяни, з якими він зустрівся, закликали його: 'Ей, Різдво, що ти плануєш?' Вони отримали відповідь лише в широкій посмішці. Ніщо не могло зупинити хлопця сьогодні!

Після кількох годин ходьби дорога перетворилася на вузьку і круту доріжку. Втома швидко прокралася в його маленькі ніжки. Його фляга з водою та шматок фрукту допомогли йому отримати нові сили, але це був важкий шлях до вершини.

Er waren al heel wat uren verstreken vooraleer het echte klimwerk begon. Van rots naar rots, soms op handen en voeten, maar stilaan naderde hij zijn bestemming. Hier groeiden geen bomen meer, enkel mos en hier en daar wat gras. Gelukkig scheen de zon volop en zweefden er in de verte slechts enkele wolken.

Of leek dit maar zo?

Вже пройшло багато годин, перш ніж почалися справжні лазіння. Від скелі до скелі, іноді на руках і ногах, але поступово він наближався до своєї мети. Тут вже не росли дерева, лише мох і тут і там трохи трави. На щастя, сонце сяяло вповній силі, а вдалеку плавали лише кілька хмар. виснажений від важкого висхіду.

Чи це тільки здалося?

Eindelijk was het einde in zicht. Bijna was hij er, bijna, nog een klein stukje klimmen. De vermoeidheid maakte zich meester over hem. Eigenlijk kon hij niet meer, volledig uitgeput en afgemat door de zware beklimming.

Plots verschenen er donkere, angstaanjagende wolken rond de vulkaan. Het begon hard te waaien en te regenen. Hij zag geen hand meer voor zijn ogen. De striemende regen en wind maakten het verdere klimwerk onmogelijk, en dus moest de jongen een schuilplaats zoeken, zo snel mogelijk, want anders zou hij deze tocht niet overleven.

Een plotse rukwind kon hem zomaar van het bergpad blazen waardoor hij honderden meters omlaag zou vallen. Maar hier op deze verlate plek was er niets om in te schuilen. Helemaal niets.

Een verlamrende angst overviel hem.

Нарешті кінець був на виду. Майже був там, майже, ще невеличкий кусок лазіння. Втома взяла верх над ним. Він більше не міг, зовсім виснажений від важкого висхіду.

Несподівано з'явилися темні, лякаючі хмари навколо вулкану. Почало сильно віяти і дощити. Він бачив лише руку перед собою. Сильний дощ і вітер зробили неможливим даліше лазіння, і тому хлопець мусив шукати укриття, якнайшвидше, інакше він не переживе цю подорож.

Неочікуваний порив вітру міг просто здути його з гірської стежки, і він міг би впасти вниз на сотні метрів. Але тут на цьому віддаленому місці немає нічого, де можна було б укритися. Абсолютно нічого.

Його охопив паралізуючий страх.

Plots, toen hij de wanhoop nabij was, herinnerde de jongen zich een verhaal van Santiago, de oudste man in het dorp, die vele jaren geleden op de top was geweest. Ook Santiago was toen in een storm verzeild geraakt, en, bijna gestorven. Uiteindelijk had hij een kleine lavatunnel weten te vinden. Een pikdonkere smalle tunnel met in de verte een geheimzinnige glinstering.

Раптом, коли він вже майже втратив надію, хлопець згадав історію Сантьяго, найстаршого чоловіка в селі, який багато років тому був на вершині. Сантьяго також потрапив у бурю і майже загинув. Зрештою, він знайшов маленький лавовий тунель. Це був темний, вузький тунель з загадковим відблиском у далекому кінці.

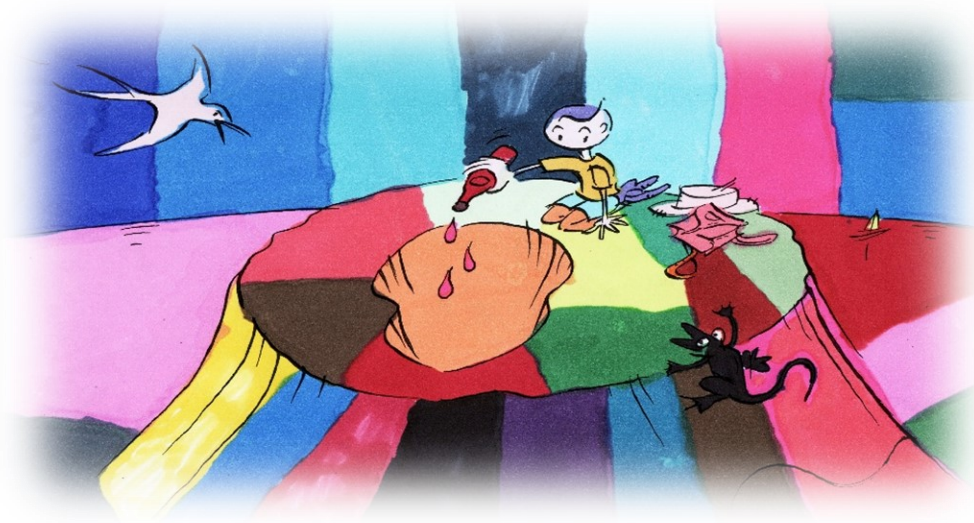
En dus, gesterkt door het verhaal van Santiago, zocht de jongen verder. Opgeven kon en mocht niet nu hij zo dicht bij zijn droom was. Ook al zag hij bijna niets door de storm, toch bleef hij zoeken tot hij ineens, wonder boven wonder, een kleine opening in de berg ontdekte. Dit moet hem zijn. Dit is mijn redding. En toch twijfelde hij. Het was zo donker. 'Wie weet welk monster zich hier schuilhoudt ...' Hij verzamelde al zijn moed en sprong de duisternis in. Zag hij daar in de verte in de pikdonkere tunnel een flikkering? Of was het weer maar eens zijn verbeelding die hem van alles probeerde wijs te maken? In ieder geval, hier was hij veilig voor de storm, die intussen in alle hevigheid was losgebarsten. De jongen sloot zijn ogen en dankte de berg voor deze veilige plek.

Zo plots de storm gekomen was, zo snel verdween hij ook weer. Het lawaai van de wind en regen maakte plaats voor het gefluit van vrolijke vogeltjes. De jongen kroop uit zijn schuilplaats en tot zijn grote verbazing zag hij dat de top vlakbij was. Met zijn laatste krachten zette hij door. Hij moest en zou het geheim weten.

Тому, зміцнений розповіддю Сантьяго, хлопець продовжив пошуки. Відступати він не міг і не повинен, особливо тепер, коли був так близько до своєї мрії. Незважаючи на те, що через бурю він майже нічого не бачив, він продовжив шукати, поки не знайшов маленький отвір у горі. Це повинно бути тут. Це моя порятунк. Однак, він вагався. Тут було дуже темно. "Хто знає, який монстр тут може перебувати..." Зібравши всю свою відвагу, він стрибнув у темряву. Чи побачив він там, у темному тунелі, якийсь відблиск? Або це знову лише його уява, яка грала з ним жарт? У будь-якому випадку, тут він був в безпеці від шторму, який тепер набрав обертів. Хлопець закрив очі і подякував горі за це пристанище.

Так як швидко шторм прийшов, так швидко він і зник. Шум вітру та дощу поступився місцем співу веселих пташок. Хлопець виліз із своєї хованки і, до його великого здивування, побачив, що вершина була поруч. Зі своїми останніми силами він продовжив. Він повинен був дізнатися таємницю.

Uiteindelijk stond hij boven op de top van de vulkaan. Plots merkte hij dat het al bijna donker was.

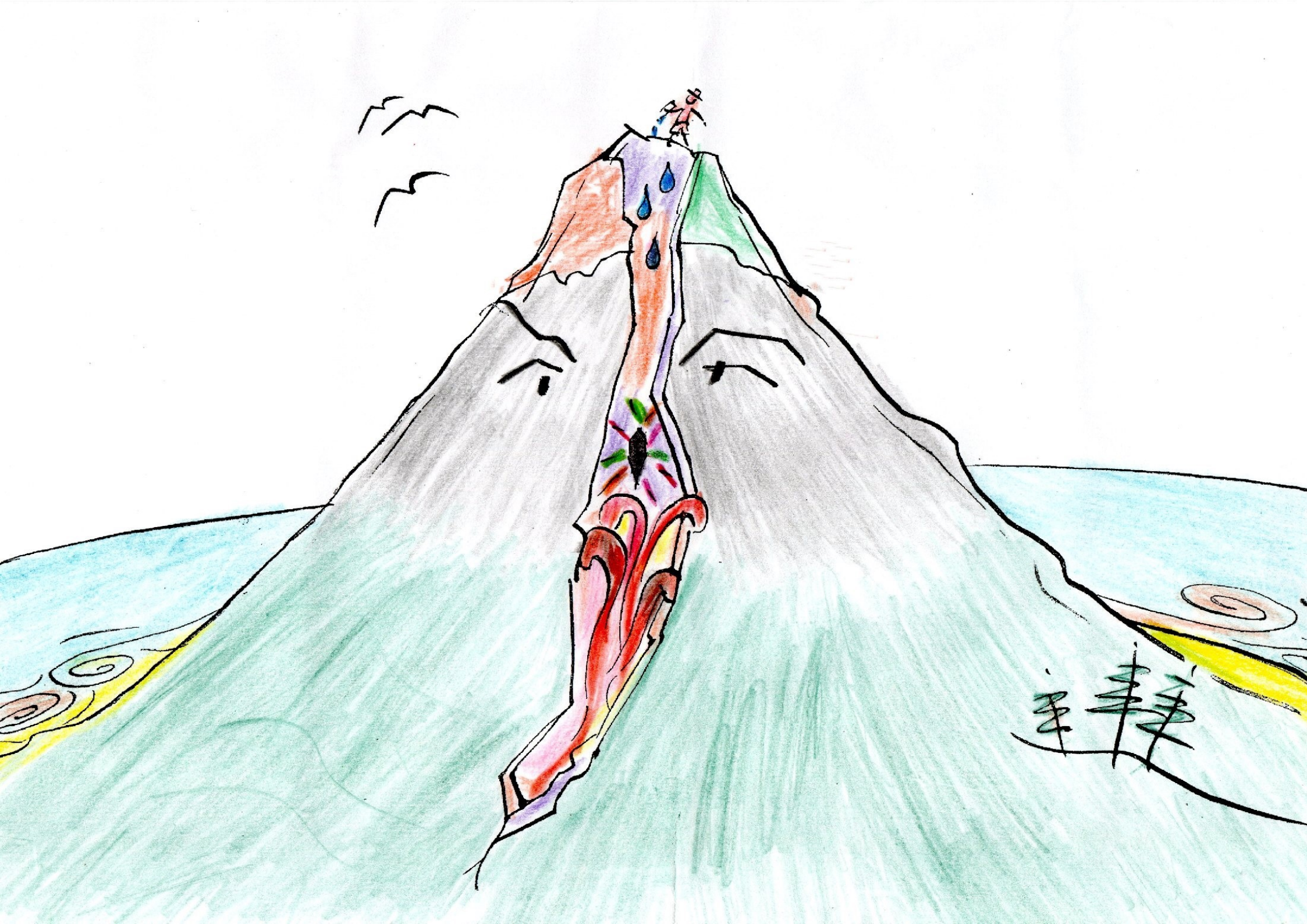
In de verte verdween de zon in de oceaan en de dag moest plaats maken voor de nacht. Oei, zouden zijn ouders niet ongerust zijn? Deze bezorgdheid verdween al snel in het niets door het overweldigend gevoel van blijdschap. 'Dadelijk weet ik het,' riep hij enthousiast uit, 'Eindelijk ontdek ik het geheim waar ik al zo lang mee worstel.'

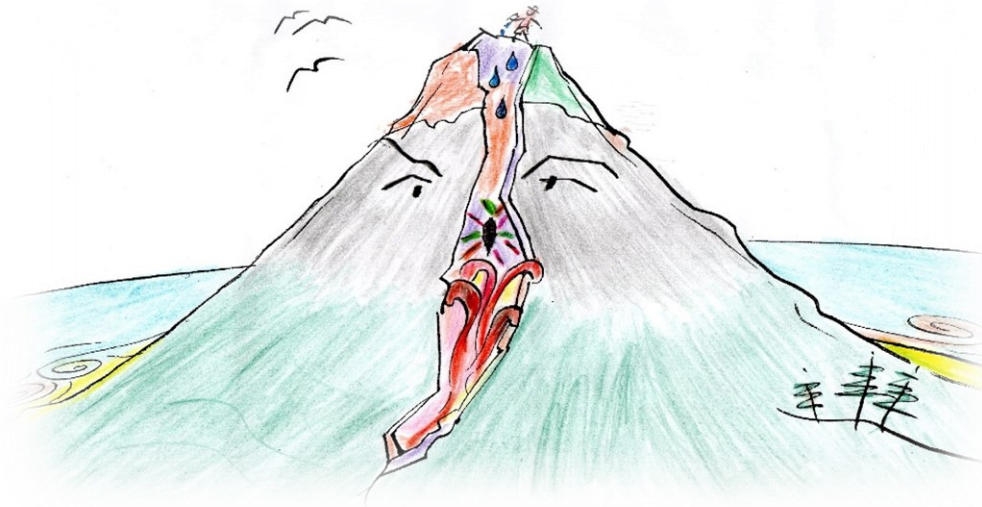
Hij nam het flesje met oceaanwater uit zijn binnenzak, schroefde het dopje eraf en goot het leeg op de bovenste steen.

Нарешті він опинився на вершині вулкану. Раптом він помітив, що вже майже стемніло.

У далини сонце занурювалось у океан, і день повинен був зробити місце ночі. Ой, чи не стурбовані його батьки? Цей стурбованість швидко розчинився в ніщо через приголомшливе почуття радості. 'Нарешті я дізнаюся,' він радісно вигукнув, 'Нарешті я відкриваю таємницю, з якою я боровся так довго.'

Він дістав пляшечку з океанською водою з кишені, відкрутив кришку і вилив її на верхній камінь.

Het water sijpelde in de vulkaan en vond zijn weg naar het binnenste van de berg. Honderden meters diep drong het door tot in de fijnste spleten.

Het verwaarloosbare scheutje oceaanwater koelde de hete overgebleven lava af tot een fonkelende edelsteen. Het laatste kleine vlammetje wakkerde aan tot een brandende vuurkolom die onmiddellijk samen met de schittering van de edelsteen een groot ingesloten meer van brandend gesteente ontstak.

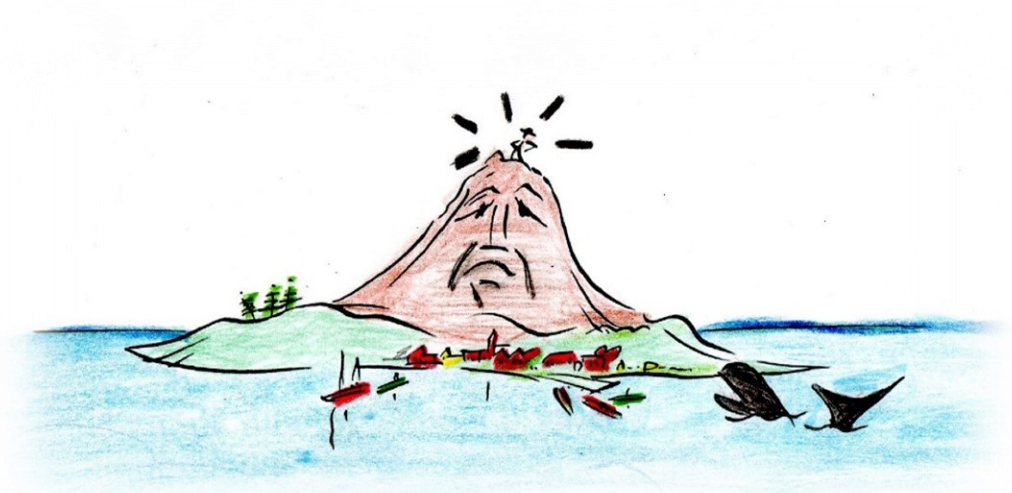
De berg vond zijn kracht terug. Op slag ontstond er een kleine aardbeving waardoor zelfs de oceaan een vreemde golfbeweging maakte. Even had de jongen angst dat de vulkaan in alle hevigheid en met een alles vernietigende kracht zou uitbarsten, maar even snel als de beving gekomen was, verdween ze ook weer.

Вода струмінчиком проникла в вулкан і знайшла свій шлях до внутрішності гори. Сотні метрів вниз вона проникла в найдрібніші тріщини.

Незначна порція океанської води охолодила гарячу залишкову лаву до блискучого дорогоцінного каменя. Остання маленька вогнюка розпалювалася до палаючої вогняної колони, яка негайно разом з блиском дорогоцінного каменя зайняла велике водоймище з палаючої породи.

Гора знайшла свою силу назад. Відразу ж сталася маленька землетрус, через яку навіть океан зробив дивну хвилеподібну рух. На мить у хлопця виникло страх, що вулкан вибухне з усією силою і знищить все, але так швидко, як землетрус прийшов, він також зник.

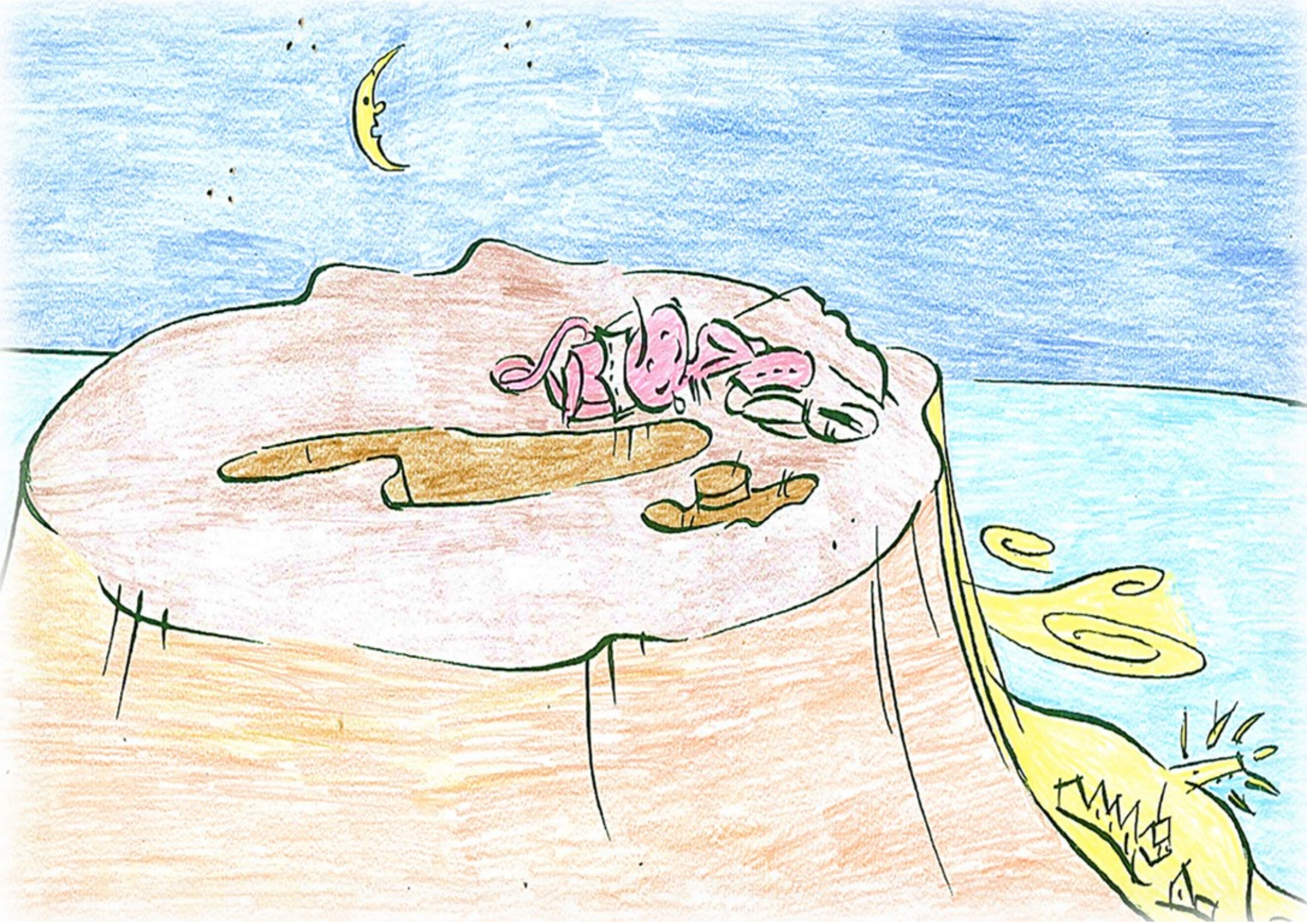

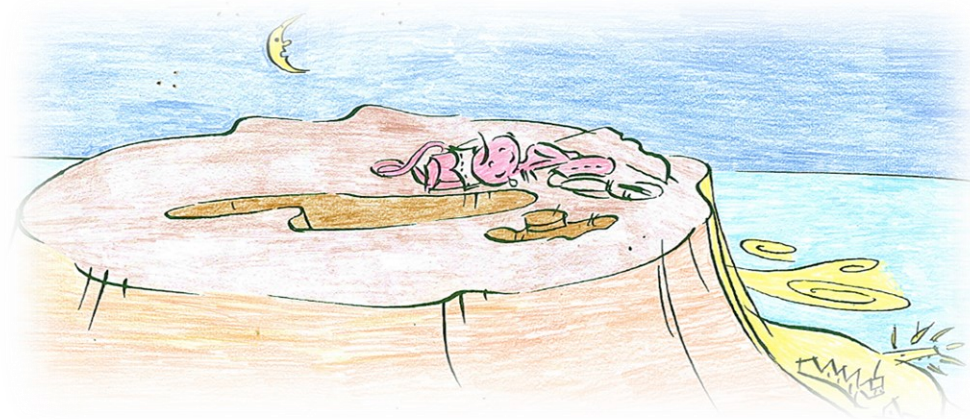
‘Nu wil ik het weten, Koning vulkaan,’ smeekte de jongen hoopvol. ‘Ik heb mijn deel van onze afspraak gedaan, nu jij. Vertel het me nu, want je hebt het mij beloofd. Vertel me het geheim van mijn naam.’

Maar er gebeurde niets, helemaal niets.

‘Тепер я хочу знати, королю вулкану,’ сповнений надії просив хлопчик. ‘Я виконав свою частину нашої угоди, тепер твоя черга. Розкажи мені тепер, ти обіцяв мені. Розкажи мені таємницю мого імені.’

Але нічого не сталося, абсолютно нічого.

Uitgeput en erg verdrietig stuikte de jongen in elkaar.

Hij besepte dat zijn wens domweg een droom moest geweest zijn, aangestoken door zijn hevig verlangen om het mysterie van zijn naam op te lossen.

Nooit zou hij het weten. Nooit! De tranen stroomden over zijn wangen tot op de harde stenen waarop hij lag. Snikkend viel hij in slaap.

De Koning van het eiland werd onverwacht overstelpt met gevoelens van verdriet en onmacht. Nooit had de machtige heerser gedacht dat deze emoties hem zo zouden raken, maar nu hij de jongen daar zag liggen, besepte hij plots welke ellende hij jarenlang veroorzaakt had door steeds weer opnieuw uit te barsten en te vernielen.

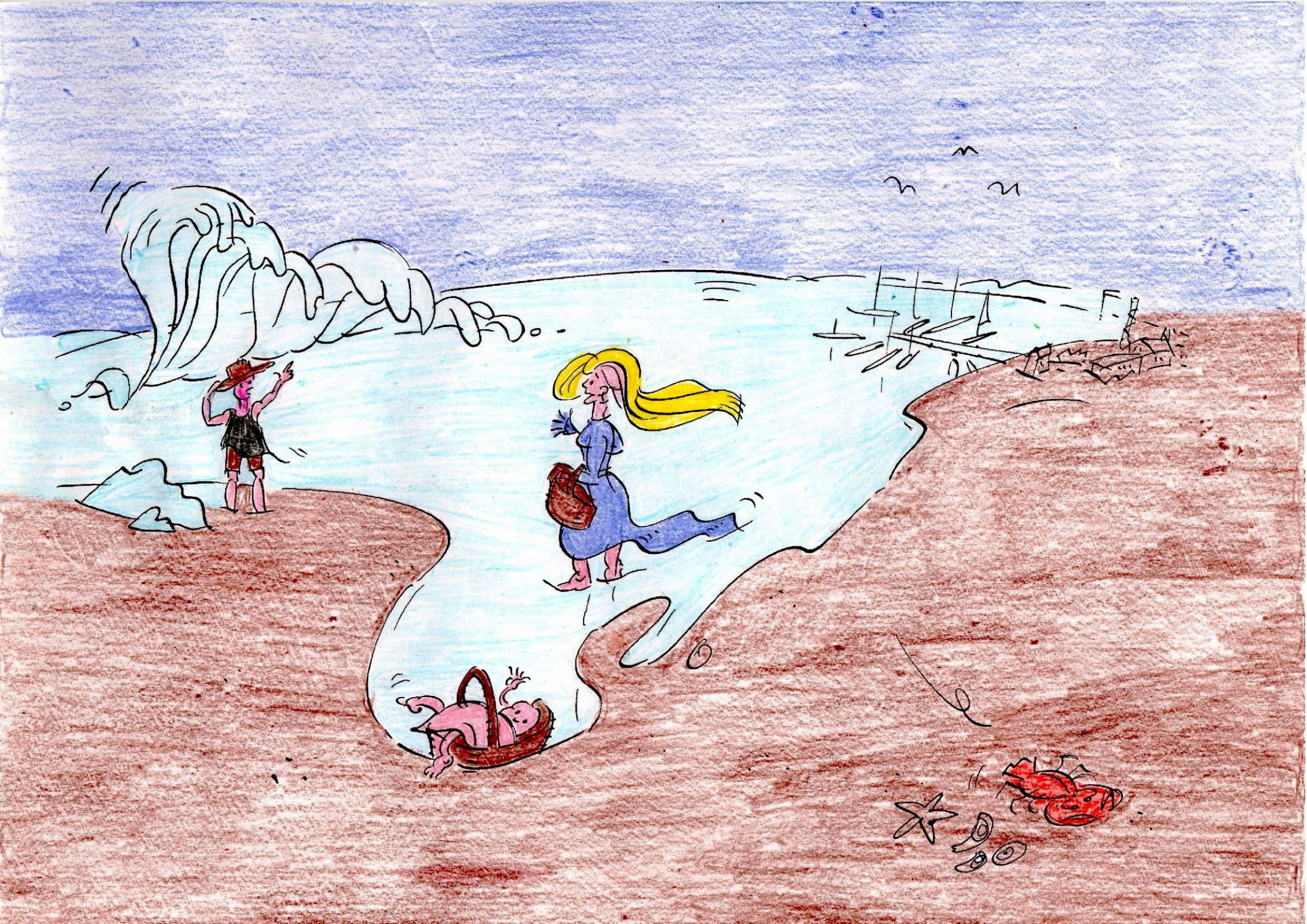
Voor het eerst in zijn bestaan keek de Koning echt tot in zijn diepste binnenste, zijn hart, ontstaan door water en vuur.

Втомлений і дуже сумний хлопчик впав.

Він усвідомив, що його бажання мусило бути просто мрією, спалахнулою його сильним бажанням розгадати таємницю свого імені.

Він ніколи не дізнається. Ніколи! Сльози стікали по його щоках до твердих каменів, на яких він лежав. Ридаючи, він заснув.

Король острова несподівано був переповнений почуттями суму і безсилля. Ніколи могутній володар не думав, що ці емоції так його торкнуться, але тепер, бачачи там хлопця, він раптом усвідомив, яке страждання він причиняв протягом багатьох років, вибухаючи та руйнуючи знову і знову. Вперше за своє існування Король дійсно заглянув у своє найглибше внутрішнє, своє серце, створене водою і вогнем.

De nacht viel. Een heldere sterrenhemel verscheen.

De vuurberg en de oceaan schitterden in het wonderlijke, magische maanlicht. Ver weg van het dorp, boven op de bergtop, bleef de jongen in een diepe slaap verzonken. Net als de nacht voordien had de jongen een vreemde droom waarin de koning hem toesprak:

‘Hé kerel, het spijt me. Jij hebt je gehouden aan onze afspraak, ik niet. Maar als je het echt wil weten, dan vertel ik je het geheim. Enkele dagen nadat je geboren was, brachten je mama en papa jou in je mandje mee naar de oever van de oceaan. Het was de dag voor Kerstmis. Je papa ging op de lavarotsen schelpen zoeken en je mama verzamelde zeewier. Uit dankbaarheid voor je geboorte wilden ze er immers een overheerlijk diner van maken. Heel de familie en vele vrienden werden uitgenodigd. Maar wat een feestelijke dag had moeten worden, veranderde snel in een ware nachtmerrie.

Een gigantische golf verscheen uit de oceaan en overspoelde de plaats waar je mandje stond. Het water reikte normaal gezien nooit zo ver, maar die ene golf was groter dan iemand ooit gezien had. Het mandje met jou was verdwenen. Toen de eerste verbazing weg was, sloeg de schrik toe bij je ouders. Waar was de baby? Waar was het mandje? Was het door de golf meegesleurd richting de vulkaan? Of had de oceaan het mandje opgeslokt in de diepte? Door de hartverscheurende angstkreten van je papa en mama werd heel het dorp gealarmeerd. Iedereen zocht mee, van de oever tot de vulkaan. Urenlang hielden de mensen van je dorp de oceaan nauwgezet in de gaten in de hoop je toch maar terug te vinden. Dag en nacht hebben je ouders je gezocht, maar niet gevonden.

Uiteindelijk gaven ze de moed op en legden ze zich er terneergeslagen bij neer dat je nooit nog zou terugkeren, dat je verdwenen was tussen water en vuur.’

Ніч наставла. З'явилося ясне зоряне небо.

Вогняна гора та океан виблискували в дивовижному, магічному місячному світлі. Далеко від села, на вершині гори, хлопець залишався глибоко заснулим. Як і попередньої ночі, він мав дивну мрію, у якій король сказав йому:

‘Ей, юначе, мені шкода. Ти виконав нашу угоду, я - ні. Але якщо ти справді хочеш знати, я розкажу тобі таємницю. Кілька днів після твого народження, твої мама і тато принесли тебе в кошику до краю океану. Це був день перед Різдвом. Твій тато шукав ракушки на лавових скелях, а твоя мама збирала морську траву. Щоб вдячити за твоє народження, вони хотіли приготувати чудовий вечерю. Весь родина та багато друзів були запрошені. Але те, що повинно було бути святковим днем, швидко перетворилося на справжній кошмар.

Величезна хвиля з'явилася з океану і затопила місце, де стояв твій кошик. Зазвичай вода ніколи не доходила так далеко, але ця хвиля була більша, ніж будь-яка, яку хтось коли-небудь бачив. Кошик з тобою зник. Коли перший здивування зник, у твоїх батьків почалась паніка. Де дитина? Де кошик? Чи забрала хвиля його у напрямку до вулкану? Або океан поглинув кошик у своїх глибинах? ? Несамовиті крики твоїх мами і тата, що розривали серце від болю, підняли на ноги все село. Усі шукали тебе, від берега до вулкану. Годинами жителі твого села пильно стежили за океаном, сподіваючись, що ти все ж таки знайдешся. Вдень і вночі твої батьки шукали тебе, але так і не знайшли.

Врешті-решт вони здалися і понуро змирилися з тим, що ти ніколи не повернешся, що ти зникла між водою і вогнем”.

Scam

‘Totaal overmand door verdriet en uitputting vielen je ouders en vele dorpsgenoten op de rotsen aan de oceaan in slaap. Maar wat de mensen niet wisten, was dat de koningin zich de hele nacht over jou ontfermd had zodat je mandje niet zou omslaan door de golven. Er groeide zo een bondgenootschap tussen het water en jou. Jij en zij, baby en oceaan, samen bijna één geheel.

Vroeg in de ochtend, net voor de zonsopgang van kerstdag had de koningin je teruggebracht naar de oever waar je werd teruggevonden. Gewekt door helse vreugdekreten verzamelde iedereen zich op de plaats waar jij de vorige dag was verdwenen.

De oceaan voelde pijn in haar hart omdat zij de schuldige was van de doodsangsten die de inwoners van het dorp hadden moeten doorstaan. Om het goed te maken, gaf ze een kostbaar geschenk aan het volk. De vissers van het dorp zouden steeds veilig kunnen uitvaren en terugkeren met wonderbaarlijke visvangsten. In ruil vroeg de koningin, in een droom aan Santiago, dat niemand van het dorp ooit zou vertellen wat er die dag gebeurd was. Ze schaamde zich, en wilde niet dat jij schrik zou krijgen van de oceaan. Het volk, dol van vreugde, beloofde om het geheim te bewaren, en deden dat ook.

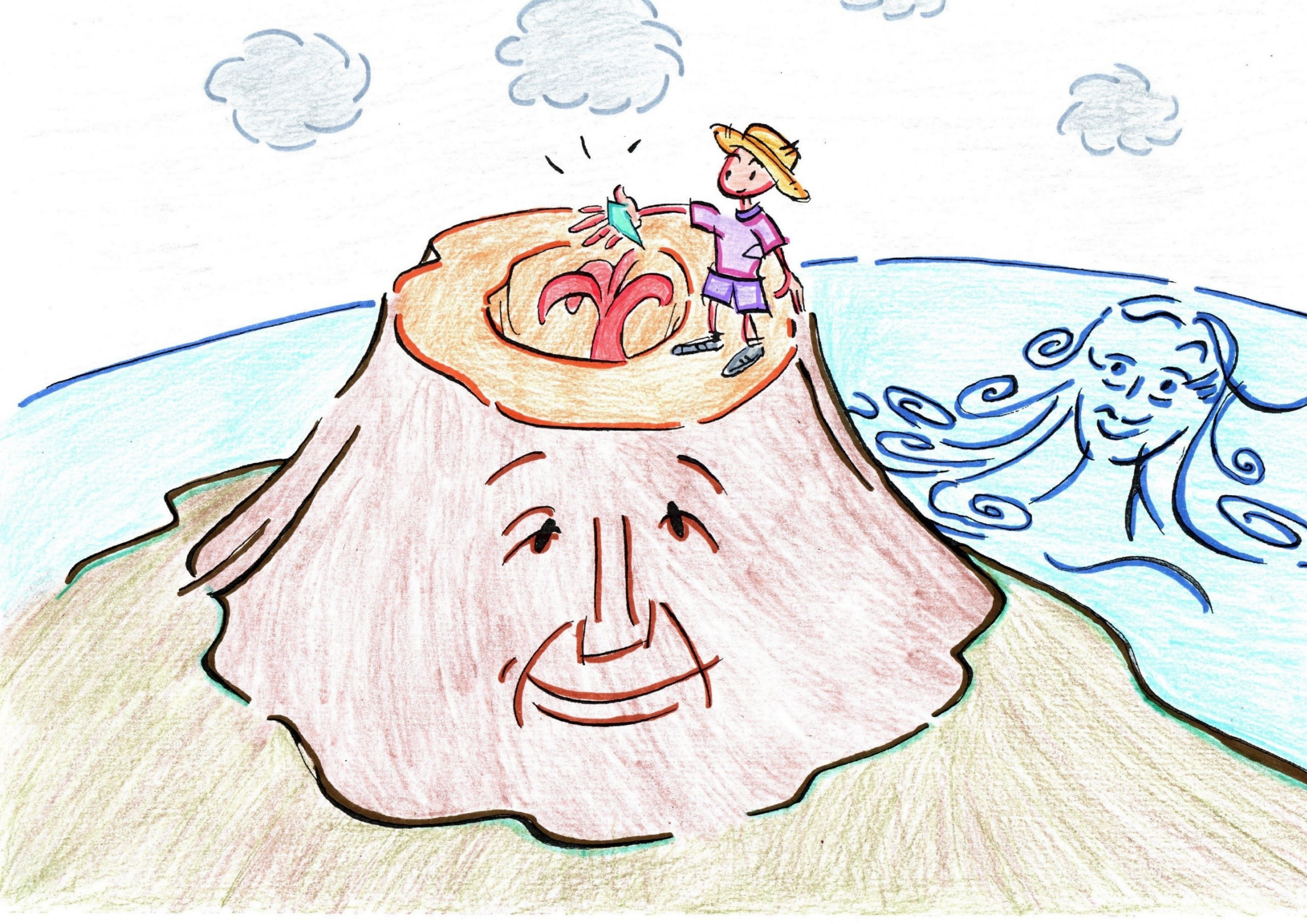
Ze vertelden je nooit wat er die dag gebeurd was, maar vanaf toen werd jij voor altijd Kerstmis genoemd, naar een wonderbaarlijke kerstdag.’

‘Цілком знищені горем і виснаженням, твої батьки та багато жителів села заснули на скелях біля океану. Але те, чого люди не знали, це те, що королева всю ніч доглядала тебе, щоб твій кошик не перекинувся від хвиль. Таким чином між водою та тобою зародилося співтовариство. Ти і вона, немовля та океан, разом стали майже одним цілим.

Рано вранці, перед світанком Різдва, королева повернула тебе назад до берега, де тебе знайшли. Прокинуті голосами нестримної радості, всі зібралися на місці, де ти зник день тому.

Океан відчував біль в серці, оскільки він був винуватий у страхах на смерть, які мешканцям села довелося пережити. Щоб виправити це, вона подарувала дорогоцінний подарунок народу. Рибалки села завжди зможуть безпечно виходити в море і повертатися з дивовижними вловами риби. У винагороду королева попросила, в сні Сантьяго, щоб ніхто з села ніколи не розповідав про те, що сталося того дня. Вона соромилася, і не хотіла, щоб ти боявся океану. Народ, божевільний від радості, обіцяв зберігати таємницю, і так вони і зробили.

Вони ніколи не розповідали тобі про те, що сталося того дня, але з тих пір тебе завжди називали Різдром, на честь дивовижного.’

Tot slot sprak de vulkaan nog enkele heel kostbare woorden tot de jongen.

‘Je naam is je naam en dat zal zo altijd blijven, ook al begreep je hem niet. Besef goed dat je papa, je mama, je zusje, je vele vriendjes en iedereen die jou kent, je graag zien. Deze naam hoort bij jou.

Ik wil je wel iets beloven. Vanaf nu zal ik nooit meer uitbarsten, nooit meer vernietigen, nooit meer met vuur en gloeiende lava het eiland teisteren. Bovendien ben je steeds welkom hierboven op de top. En als laatste geef ik jou een geschenk. Ik geef je een deel van mijn hart, een steen gevormd door het zuiverste water van de oceaan en mijn gloeiende overgebleven vlam. Wij zullen altijd samen zijn, onze verbintenis, jij en ik. De vulkaan zal steeds een stukje van jou zijn.’

Нарешті вулкан сказав хлопцю декілька дуже цінних слів.

‘Твоє ім'я - це твоє ім'я, і таким воно завжди буде, навіть якщо ти його не розумів. Знай, що твій тато, твоя мама, твоя сестричка, твої численні друзі та всі, хто тебе знає, люблять тебе. Це ім'я належить тобі.’

‘Я хочу обіцяти тобі щось. Відтепер я більше ніколи не буду вивергатися, більше ніколи не руйнувати, більше ніколи не засипати острів вогнем і палаючою лавою. Більше того, ти завжди будеш вітаючий тут, на вершині. І нарешті я даю тобі подарунок. Я даю тобі частину мого серця, камінь, сформований з найчистішої води океану та моїх палаючих залишків вогню. Ми завжди будемо разом, наш союз, ти і я. Вулкан завжди буде частиною тебе.’

En zo gebeurde het.

Met een overweldigend warm gevoel in zijn lichaam werd de jongen 's morgens wakker. Het leek wel of het vuur van de vulkaan in hem brandde. Plots viel zijn oog op een stukje steen in zijn hand, een zwarte edelsteen, het geschenk van de vuurberg. Hij scheurde een stukje draad van zijn versleten broek, knoopte dat rond de edelsteen en hing het rond zijn hals. Gesterkt door deze prachtige steen daalde hij de berg weer af. Wat hij toen nog niet beseftte was de onschatbare waarde van dit zwarte juweel.

Het vredige leven op het eiland ging weer zijn gangetje. De jongen vroeg nooit meer naar de betekenis van zijn naam. Hij was tevreden omdat de mensen hem zagen zoals hij echt was. Het vulkanisch eiland werd nooit meer bedreigd door de machtige vuurspuwende berg, integendeel. Hij beschermde het kleine stukje paradijs met al zijn bewoners die er heel hun leven en vele generaties later nog zouden wonen. De Koningin had de Koning opnieuw in haar hart gesloten. SAMEN zijn ze nu voor altijd, water en vuur, samen één hart.

Так і сталося.

З неймовірним теплом у тілі хлопець прокинувся вранці. Здавалося, що вогонь вулкана горів у ньому. Несподівано його око впало на шматок каміння в його руці, чорний дорогоцінний камінь, подарунок вогняної гори. Він відрив шматок нитки від своїх потертих штанів, зав'язав його навколо дорогоцінного каміння і повісив його на шию. Підкріплений цим чудовим каменем, він спустився з гори. Те, чого він тоді ще не розумів, це невимірна цінність цього чорного ювелірного виробу.

Мирне життя на острові продовжувалося знову. Хлопець ніколи більше не питав про значення свого імені. Він був задоволений, тому що люди бачили його таким, яким він насправді був. Вулканичний острів більше ніколи не був під загрозою від могутньої вогнесплюючої гори, навпаки. Він захищав цей маленький кусок раю з усіма його жителями, які там жили все своє життя та багато поколінь пізніше. Королева знову взяла Короля до свого серця. РАЗОМ вони зараз назавжди, вода і вогонь, разом одне серце.

Niemand heeft ooit te horen gekregen wat er op die dag precies allemaal gebeurd was, zodat in de loop der jaren het voor de jongen bijna een verre droom leek. Gelukkig droeg hij altijd een herinnering aan die dag dicht bij zijn hart.

Af en toe ging de jongen tegen valavond naar het strand waar hij bij de ondergaande zon wat oceaanwater over de steen liet lopen. Dan voelde hij de intense kracht van de vulkaan en de oneindige schoonheid van de oceaan in hem stromen. Dan zag hij de mooiste schitteringen die je je maar kan inbeelden, en in die fonkelmooie kleuren glinsterde hun geheim verbond: jongen, vulkaan, oceaan, verbonden voor het leven.

Hij was de jongen tussen water en vuur.

Ніхто ніколи не дізнався, що саме сталося того дня, тому протягом років для хлопця це майже стало далекою мрією. На щастя, він завжди носив спогад про той день близько до свого серця.

Час від часу хлопець вдавався до пляжу ввечері, де він при заході сонця набирав води з океану на камінь. Тоді він відчував інтенсивну силу вулкана та безмежну красу океану, що тече в ньому. Тоді він бачив найкрасивіші блиски, які можна уявити, і в цих прекрасних кольорах блищала їх таємна зв'язок: хлопець, вулкан, океан, пов'язані на все життя.

Він був хлопцем між водою та вогнем.

Dankwoord

aan mijn DOLAJI SUPERTeam.

Johan Truyen: Mijn onvoorwaardelijke illustrator. Geen enkele tekening was te veel voor jou. Keer op keer, kwamen er aangepaste schetsen uit je potlood. Zonder jou zou het nooit gelukt zijn. Jij ging volledig op in het project en gaf me af en toe dat broodnodige zetje om verder te bouwen aan ONS project. Hartelijk bedankt.

Kilian Helsen: Mijn woord- en zinnenmagiër. Jij begreep precies wat ik bedoelde. Duizendmaal dank.

Peter: Degene die me door moeilijke momenten heeft gesleept. Altijd klaar met de juiste aanmoediging.

De cliënten van zorgvoorziening Monnikenheide-Spectrum: Mijn regenboogkleurders, die met zoveel overgave en liefde de tekeningen hebben ingekleurd tot BUITENgewone schilderijtjes.

Claudio, Paula, Isilda, Débora, Stefanie en Flo: Bedankt dat jullie mijn boek wilden lezen. Dankzij jullie waardevolle feedback is het een werkelijk prachtig verhaal geworden.

En bovenal, mijn dank aan de **inwoners van Lajido**, voor jullie ongekennde gastvrijheid. Een verblijf in jullie dorp voelde als een tweede thuis.

HEEL ERG BEDANKT.

Подяка

моїй DOLAJI СУПЕРКОМАНДА.

Йоган Троєн: мій беззастережний ілюстратор. Жодне малюнок для тебе не був зайвим. Час від часу з твого олівця виходили нові ескізи. Без тебе цього б ніколи не вийшло. Ти повністю віддався проекту і час від часу давав мені ту необхідну поштовху, щоб продовжити будувати НАШ проект. Щиро дякую.

Кіліан Гельсен: Мій маг чарівних слів та речень. Ти точно розумів, що я маю на увазі. Тисячу разів дякую.

Пітер: Той, хто допоміг мені у складний час. Завжди готовий з правильним заохоченням.

Клієнти медичного закладу Monnikenheide-Spectrum: Мої веселкові фарбувальники, які з такою відданістю та любов'ю розфарбували малюнки в НАДЗВИЧАЙНІ картини.

Клаудіо, Паула, Ізілда, Дебора, Стефані та Фло: дякую, що ви хотіли прочитати мою книгу. Завдяки вашим цінним відгукам вийшла справжня красива історія.

І перш за все, моя **подяка жителям Лажідо**, за вашу неймовірну гостинність. Перебування у вашому селі було ніби другим домом.

ВЕЛИКЕ СПАСИБІ.

Een jongen en een geheim, gedeeld door de berg en de oceaan.

Een vulkaan, de koning, woedend over de afstand tot zijn geliefde koningin, het water van de oceaan.

Een reis op zoek naar zichzelf, naar de verzoening van de mens met de natuur en van een jongen met zijn eigen verleden.

Dat is Dolaji en de jongen tussen water en vuur, een spannend verhaal over moed en vastberadenheid.

Хлопчик і таємниця, яку розділяють гори й океан.

Вулкан, король, розлючений від відстані від своєї коханої королеви, води моря.

Подорож у пошуках самого себе, примирення людини з природою та хлопчика з власним минулим.

Це Долоджі та Хлопчик між водою та вогнем, захоплююча історія про мужність і рішучість.